

[E. Friis.]

Der foreligger i Øjeblikket intet Forslag om Skatteforhøjelse, hverken om Ekstraskat for Aaret 1939—40 eller — fornuftigvis — om nogen Skatteforhøjelse i det kommende Aar: 1940—41. Kommunens Henvendelse er sket for at holde alle Muligheder aabne under Hensyn til den foreliggende vanskelige Situation. Vi ønsker kun at have fri Bane til at ordne vor Husholdning, saaledes som det maatte blive nødvendiggjort af Forholdene.

Alt vel overvejet er det den naturligste Ting, at vi nu løser disse i høj Grad aktuelle Problemer, om end det bliver en tidsbegrænset Løsning, og at vi *netop nu* giver Københavns Bystyre, hvad vi, hvad Rigsdagen skylder det.

Jeg skal hermed paa min Partigruppens Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til en hurtig og velvillig Behandling i dette høje Ting.

Edvard Sørensen: Da vor Ordfører, det ærede Medlem Hr. Krag, paa Grund af Sygdom er forhindret i at være til Stede, skal jeg paa mit Partis Vegne fremsætte et Par Bemærkninger.

Da det fra saavel radikal som konservativ Side i Borgerrepræsentationen er hævdet, at den krævede Skatteforhøjelse slet ikke er nogen Nødvendighed for Tiden, maaskee mit Parti alene af den Grund nære Betænkelighed ved at give den ret vidtgaende Beføjelse, som Lovforslaget er Udtryk for. Dertil kommer, at dette at have et ekstra Skattekvartal inden for Mulighedernes Grænse hvert Aar i Lovens Løbetid vil være stærkt generende for Skatteyderne, og det er vel ikke let at frigøre sig for den Tanke, at selv om Loven er begrænset til kun at skulle gælde i 2 Aar, vil den formentlig til den Tid blive forlænget — der er som bekendt Fortilfælde, der bestyrker denne Opfattelse. For saa vidt vilde det være mere reelt for Skatteyderne, at det blev Budgettet for det kommende Aar, der blev forhøjet, saa kunde de saa nogenlunde beregne, hvad de skulde betale i Skat. Som Forslaget er affattet, er dette ugørligt.

Blandt andet af disse Grunde kan mit Parti ikke medvirke til Forslagets Gennemførelse.

Bindsløv: Som det allerede er fremgaaet af de foregaaende Ordføreres Bemærkninger, er det foreliggende Lovforslag fremsat paa Grundlag af en Henvendelse fra Københavns Kommunalbestyrelse. Men denne Henvendelse er, som det ogsaa er

fremhævet, ikke enstemmig; kun een Gruppe i Borgerrepræsentationen, nemlig den socialdemokratiske, har stemt for, alle de andre Grupper har stemt imod.

Den konservative Gruppe har som Udgangspunkt for sin Stilling taget dette, at Erhvervslivet og Borgerne i videst muligt Omfang bør skaanes for en Ekstrabeskatning, idet som bekendt Skattebyrden begrænser og forringer det private Erhvervs Muligheder for at holde Arbejde i Gang. Den har endvidere fremhævet som sit principale Synspunkt, at en Ekstraskat for indværende Finansaar ikke er fornøden for Københavns Kommune, og den har endelig udtalt, at hvis en større Skatteudskrivning for det kommende Finansaar, 1940—41, skulde vise sig fornøden, saa vilde man ikke nægte sin Medvirken hertil.

Ogsaa den kommunistiske Gruppe er gaaet imod, men der vil i Almindelighed tillægges dette mindre Vægt, og jeg skal derfor forbigaa det.

Større Vægt, i alt Fald noget større Vægt, bør man vel tillægge den radikale Gruppens Stilling. Den radikale Gruppe har udtalt, at den „anser det ikke“ — her citerer jeg — „for godtgjort, at der nu foreligger Nødvendighed for ekstra Skatteudskrivning“, og i øvrigt har man henvist den principielle Side af Sagen til Behandling i Skattekommissionen. Man forstaar jo nok den højtaerede Indenrigsministers Dilemma. Hvorledes skulde han forene dette paa een Gang at være sine Partifæller inden for Borgerrepræsentationen følgagtig i deres Standpunkt og at være sine socialdemokratiske Ministerkollegers Partifæller følgagtig i deres Standpunkt? Som den vise Salomon, Indenrigsministeren er, er han gaaet Mellemsvejen. Han har ikke fulgt Socialdemokraterne, for saa vidt som han kun har villet gaa med til en tidsbegrænset Løsning, en Løsning for to Finansaar, og han har i øvrigt henskuet Principerne til Skattekommissionen. Her har han altsaa fulgt sine Partifæller. Men paa den anden Side har han desavoueret deres principielle Standpunkt, idet han har villet give fri Bane for en Ekstraskat allerede i indværende Finansaar. Det vil naturligvis interessere at se, hvorledes det radikale Parti her paa Rigsdagen nu stiller sig over for denne Afgørelse, ikke mindst vil jeg være interesseret i, hvorledes Landstingsmand Lannung vil stille sig til Forslaget, naar Sagen kommer over til Landstinget. Men han er jo en smidig Mand, som de Radikale saa tit er, saa det er muligt, at han allerede har fundet sine Ben.